

Natașa Alina Culea

MARAT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Culea, Natașa Alina
Marat. București. Editura Hebe, 2019
ISBN 978-606-94789-2-9

821.135.1

Grafică: Ștefan Baltă

Editura Hebe
România, București
office@natasaalinaculea.ro
www.natasaalinaculea.ro
www.natasaalinaculea.com

© Editura Hebe, 2019

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Marat

Natașa Alina Culea

Închideți ochii și imaginați-vă pentru o clipă un univers copleșitor pentru el însuși, care a zămislit o intenție numită iubire. Intenția a devenit potențial și a luat forma unei sfere, plutind lin în spațiu, înaintea timpului. Iubirea nu avea nevoie de nimic, nici de confirmare, nici de recunoaștere, existența ei desăvârșită îi era de ajuns. și apoi a fost timpul, și a existat clipa, iar iubirea a zărit cu ochii inimii o planetă, în care intențiile se materializau, trăind experiența a ceea ce erau. și pentru că exista timpul, iubirea a pândit clipa în care ar putea pătrunde în planeta albastră, pentru a-și trăi experiența. Dar cum poți trăi ceea ce ești? Ei bine, în lipsa a ceea ce ești. Cum poți săt ce este lumina? Doar cunoscând absența ei, întunericul.

Ființele care populau Pământul aveau suflete neliniștite, iar viețile lor erau precum viețile licuricilor, care credeau că dacă ei luminează, sunt lumină, de aceea aveau vieți scurte.

Toate poveștile încep cu un cuvânt, dar ce cuvânt poate reda înfiriparea unei povești de dragoste

imposibil de uitat? Cuvintele pălesc de rușine uneori, nereușind să redea tainele iubirii. Doar în tacere deplină se rostesc necuvinte printre rânduri, care duc în spate povara dulce a iubirii primordiale.

Abandonați-vă acestei povești, pentru a-i gusta nectarul, lăsați-vă călăuziți de iubire precum magii sub vraja divină.

Povestea începe...

— Nu este incredibil ca prima călătorie în afara țării să fie în China? Acel ținut îndepărtat, cu dragoni înaripați, orezării întinse și clopoței de vânt, acel ținut la care am visat adesea, copilă fiind, cu imaginea născând dorințe nomade. În mintea mea, China miroase a ceai de iasomie servit în cești de porțelan delicat, are culoarea drumului roșu al mătăsii; este o țară a contrastelor, unde civilizația se împletește cu tradiția într-o melodie prea subtilă pentru a fi auzită de urechile europenilor; progresul ei incredibil pare alchimie pură; repeziciunea cu care China se adaptează timpurilor ne buimăceaște, și, cu toate acestea, este aceeași țară în care ricșa este trasă de un om care îl cară pe altul, aceeași țară în care familia e sub numărul lui trei, unicul copil, aşa cum spune legea, cel care nu cunoaște noțiunea de frate, nici de soră, fiind ori un copil solitar, ori având drept familie lumea toată - nu mă pot decide...

Văd China îmbătată de prezent, dar hrănindu-se dintr-un trecut ce nu trece.

Acestea sunt gândurile mele, în acea seară a zilei de cinci decembrie a anului 2 000, având biletul certitudinii în mâna, un bilet albastru, înaripat cu sigla Tarom. Sunt exaltată gândindu-mă că mâine îmi voi sorbi cafeaua în China; animată de entuziasmul firesc al celor douăzeci și doi de ani abia împliniți, reflectez lângă bagajele închise. Cred că am tot ceea ce mi-aș putea dori, îmi spun și recapitulez: o relație de aproximativ doi ani cu un Tânăr chipeș care mă iubește – Denis Dumitru pe numele lui complet –, o viață confortabilă și relaxantă, sunt Tânăr și plec în China! Mai am o colecție cu CD-uri din anii '60-'70, un dressing, care găsește de haine și pantofi, un cășel, care, teoretic, este mai mult al lui Denis, un glob de cristal, în care ninge dacă îl scuturi puțin, o bibliotecă cu cărți vechi, achiziționate din târguri, la care țin ca la ochii din cap și... o lingură de lemn, pictată cu căpșuni, pe care mi-a dăruit-o bunica mea, înainte să plece fără să se mai întoarcă.

Dar sunt eu ceea ce am? Sunt fericită sau doar cred că sunt? Nicio umbră nu-și făcuse loc pe cerul meu, netulburat de frământările lumii; nu lipsește nimic din peisajul fericirii tihnite în care trăiesc. Ce altceva mai este de aflat în lumea asta, pe care o țin în palme?

Destul despre mine, să vorbim acum despre Denis, iubitul meu, un Tânăr practic și organizat, dedicat

lucrurilor concrete, un tip care nu se lasă târât în efuziuni sentimentale, acestea fiind apanajul meu exclusiv. Denis are un înnăscut simț al măsurii, dublat de bun-simț, dobândite odată cu educația severă dată de părinții lui. Denis știe mereu ce vrea, și, acum doi ani, mi-a spus că mă vrea pe mine, iar eu am fost fericită, pentru că nu mi-aș fi imaginat vreodată un partener mai potrivit. Acum Denis are douăzeci și sase de ani, cu patru ani mai mult decât mine, deși seriozitatea lui îl face să pară mai matur decât este. Denis poate părea uneori cam exigent în așteptările sale, în general, dar față de mine manifestă o largă îngăduință. De-a lungul timpului, îi încercasem răbdarea uneori, ca atunci când luam bani de acasă și plecam să cumpăr câte ceva pentru cină, întorcându-mă cu o carte cu poezii sau cu un tablou ce mă inspirase pe moment.

— Hrană pentru suflet, Denis! îi strigam și îi săream în brațe, evitând astfel să fiu certată pentru nesăbuință.

Denis se ocupă cu diverse afaceri moștenite de la părinți, printre care și un lanț de magazine de confecții, iar el, pentru prima dată, mă trimite în China în locul lui, să aprovizionez magazinele cu marfă nouă, cu atât mai mult cu cât luna decembrie este foarte productivă, iar ceea ce cumpărase el era

pe sfârșite. Oricine lucrează în domeniul comerțului știe că acum este perioada cea mai prosperă din an. Sigur, nu este ceva foarte creativ, deoarece am traseul gata făcut de către Denis. Am notat după dictare locurile în care trebuie să ajung, oamenii pe care trebuie să îi contactez, numerele de telefon de care voi avea nevoie și alte asemenea detalii. În concluzie, am totul programat serios de dinainte. Drumul cu avionul va fi fără escală până în Beijing, o cursă directă ce va dura în jur de nouă ore și jumătate. Ajunsă acolo, mă voi caza la hotelul Jing Lun, unde am rezervare, și voi lua legătura cu domnul Li Hua Chen, spus Max de către români, pentru a fi mai pe înțelesul tuturor. Ca atunci când ești artist și îți iezi un nume de scenă, deși domnul Li nu este un artist, cel puțin asta reiese din informațiile mele. Îmi verific agenda iar, căci mi-am luat foarte în serios responsabilitatea mea de emisar blond București-Beijing și Beijing-București.

— Ai reținut tot ce ți-am spus? mă întreabă Denis. Pare puțin îngrijorat. În fine, pentru orice nelămurire, sună-mă de pe telefonul Luanei, deoarece încă nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă cu serviciul de Roaming.

Îl îmbrățișez pe Denis, în loc de încuviațare, ținând încă în mâna agenda cu coperți negre.

— E timpul, nu? Abia aştept să mă dau cu avionul, Denis! O să-mi lipseşti atât de mult! exclam și

10

deschid ușa către frigul de afară, care ne biciuie imediat chipurile.

Ieşim amândoi din casă, iar Rex, văzând agitația iscată, sare cu labele mari pe haina mea albă de stofă.

— Rex, seză, Rex! strig eu la câinele care refuză să se conformeze. Deși dresat, tot nu acceptă indicații, altele decât ale inimii sale mari ca el, căci cântărește cam mult pentru talia lui, mă gândesc îngrijorată. Denis, cred că trebuie să alergi prin parc cu Rex, nu e cam grăsun? îl întreb, fără a aștepta, oricum, un răspuns.

— Alina, haide să intrăm în mașină! râde Denis. Vorbim când vîi despre colesterolul sărit al lui Rex. Râdem și Denis trece la volan, eu aşezându-mă pe scaunul din dreapta, ce începe să se încălzească. Niciodată nu mi-au plăcut scaunele din piele, sunt polare iarna și mult prea încinse vara. Da, asta fac eu ori de câte ori am de îndeplinit o însărcinare; călătoria asta mă blocăse, aşa că mă agăț de toate detaliile inutile, de greutatea lui Rex, de nasturii de la haina mea albă, pe care îi număr acum pentru prima dată, de textura scaunelor de la mașină, chiar și de starea vremii din Guatemala, deși nu intenționez să ajung acolo. Unele persoane puse în față unui fapt concret se mobilizează rapid și devin

11

performante; nu și eu, dimpotrivă, mă împrăștii în toate direcțiile cu multă sârguință. Sunt surescitată, ca un arc căruia îi mai lipsește puțin să plesnească din locul cel mai vulnerabil. Abia aştept să decolez. Interiorizată fiind, nici nu conștientizez foarte bine drumul în sine, ci doar emoția unui eveniment important ce se va petrece în viața mea.

Denis conduce precaut până în aeroportul Otopeni, prin traficul din partea de nord a Bucureștiului, ocolind cu grijă arterele cele mai aglomerate. Ajunși în parcarea aeroportului, îmi iau bagajele din mașină și, cu Denis de mâna, mă îndrept către clădirea inscripționată cu litere mari, albastre „Aeroportul Internațional Henri Coandă București”.

Pentru a se asigura că am lecția învățată, Denis mă întrebă încă o dată dacă am toate actele la mine, apoi îmi spune în ce ordine mi le vor cere reprezentanții aeroportului și ce anume trebuie să am la îndemână. Desigur că este prea multă informație nouă pentru mine și nu înregistrez mare lucru, dar mă strădui, vreau să îi demonstreze că se poate baza pe mine, că sunt o mână dreaptă în plus, și nu o stângă, aşa cum mi se pare de multe ori că sunt.

Din mulțimea prezentă în aeroport, se desprinde Luana. Vine grăbită către noi. Ea va fi cu mine în Beijing tot timpul, vom sta chiar și în aceeași

cameră. Sunt mai relaxată să văzând-o pe Luana atât de stăpână pe ea, căci, spre deosebire de mine, care eram la primul meu drum în China, Luana călătorise acolo de mai multe ori. Părinții Luanei au, la rândul lor, câteva magazine în București, iar ea îi ajută, călătorind în locul lor, când nu are perioade încărcate la facultate. Aș putea spune că Luana și cu mine suntem niște reprezentanți temporari, trimiși în locul celor de drept.

Îmi iau rămas bun de la Denis, îmbrățișându-l tare.

— Stai liniștit, Denis, voi fi mereu cu ea. Ai numărul meu de telefon, nu?! îl asigură Luana pe Denis, înainte de a trece împreună cu mine de linia ce separă mulțimea de aici de pasagerii pentru zborul nostru. Ușile se închid automat în spatele nostru, fără zgromot, lăsându-l pe Denis în urmă.

Voi fi în China săptă zile, nici mai mult, nici mai puțin, având-o drept companie pe fascinantă Luana, care se mișcă cu grație și siguranță prin locul acesta în care încerc și eu să mă orientez, fără prea mulți sorți de izbândă. Drumul prin aeroport mi se pare destul de alambicat, cu multe verificări. Repet automat gesturile Luanei, mergând cu actele în mână după ea. Ea se mișcă foarte repede, iar eu mă simt începătoare în ale lumii preocupări mature.

Ne oprim într-o sală cu scaune de plastic aranjate ordonat pe tije metalice și ne așezăm cu bagajele lângă noi. Pe rândul din față, o Tânără atrage toate privirile. De ce? Înaltă, șatenă, picioare interminabile, păr lung, perfect îndreptat, îmbrăcată ca în revistele de modă... Pare să lucreze în modeling sau, oricum, într-un domeniu apropiat acestuia, judecând după înfățișarea ei și ținuta Chanel. Pare plăcătă, uitându-se într-un punct imaginar, jucându-se mecanic cu un breloc metalic reprezentând o siluetă de balerină într-o piruetă. Tânără e clar o apariție, iar eu o văd deja, cu ochii minții, în Beijing, defilând pe podiumuri înalte, figura centrală a unor reclame imense, așezate pe clădirile cele mai importante ale metropolei.

După o jumătate de oră ne ridicăm iar. Trecem printr-un corridor îngust și luăm loc pe scaune, mult mai confortabile decât cele de dinainte, după un scurt salut al unei tinere foarte frumoase, îmbrăcată în uniforma albastră a companiei aeriene, cu boneta așezată cochet într-o parte a capului, prinsă în clame.

— Când ajungem în avion? o întreb eu nedumerită pe Luana, uitându-mă la ceasul de la mână.

Luana râde grozav și îmi spune:

— Suntem deja în avion! Se vede că ești la primul drum, zice ea și râde.

Ah! De aceea scaunele au centură de siguranță! Sunt înciudată că sunt atât de aeriană. Râsul ei mă trezește brusc la realitate. Nu înțeleg de ce scenariul nu se potrivește cu ceea ce îmi amintesc eu din filmele vizionate. În filmul „La dolce vita”, Sylvia coboară cochet din avion pe o scară lungă, având eșarfă în jurul gâtului și ochelari rotunzi, pozând în diva pe care o așteptau paparazzi; mi-o amintesc perfect, deoarece este secvența mea preferată din film. Deci, unde este scara mea? Îmi trebuie câteva clipe să fac legătura dintre corridorul strâmt, prin care tocmai trecusem, și scara în aer liber pe care crezusem că voi urca. Este amuzant, într-adevăr, sunt prostuță; nu mă gândeam că ar fi posibil să fiu mai stângace de atât, dar se pare că reușesc. Mereu este loc de mai rău, aşa cum este loc și de mai bine.

Ascult instrucțiunile de siguranță pe care ni le face însoțitoarea de zbor. Resimt decolarea, în mod ciudat, ca o cădere de o sută de etaje cu liftul, care, în loc să te sperie, te asaltează cu adrenalină și-ți bombardează incitant simțurile. Însoțitoarea de zbor trece printre rânduri cu un căruț încărcat cu casolete din plastic, sticle cu băuturi, pahare și alte produse alimentare. Sunt absolut fascinată de tot, ca atunci când am fost pentru prima dată la grădiniță și nu-mi puteam lua ochii de la scenele de basm

desenate de-a lungul pereților, uitând să răspund la întrebările educatoarei.

Îmi comand și eu o cafea, gândindu-mă că zborul va fi destul de lung, apoi mă răzgândesc și cer și cina: o ruladă cu sos alb, servită în farfurii de aluminiu. Descopăr căștile de radio și Luana îmi arată cum pot schimba frecvențele, în funcție de locul deasupra căruia zburăm. Butonez încântată o vreme, până când găsesc muzica ce-mi completează armonios starea sufletească de exaltare. O altă însoțitoare de zbor ne aduce pături, ochelari de dormit și niște pernuțe gonflabile, toate venite cu explicațiile amuzante ale Luanei, ca răspuns la nedumerirea mea.

Majoritatea luminilor din avion se sting brusc. Se pare că se dă stingerea, ca la un internat strict de fete. Deși este târziu, nu îmi e somn deloc, sunt mult prea încântată de toate lucrurile noi ce mă bulverseză, de toate noutățile pe care încerc să le asimilez. În buzunarul scaunului descopăr un catalog cu parfumuri, printre alte broșuri cu coperți lucioase.

— Vreau și eu un parfum, Luana! Vreau să-l asociiez cu această călătorie, care mă emoționează atât de mult, ca și cum ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

— Vezi că nu au mostre, îmi explică ea.

— Hm... Atunci voi merge pe mâna destinului! spun entuziasmată.

Chem un tip înalt, în uniformă, care luase locul tinerei însoțitoare de zbor de mai devreme. Se pare că sunt cel puțin trei însoțitori de zbor în avion.

— Mă scuzați, vreau un parfum și, pentru că am înțeles că nu aveți mostre, am decis să vă las pe dumneavoastră să alegeti pentru mine, sigur, dacă vă face plăcere! îi spun mulțumită de ideea năstrușnică de a lăsa destinul să aleagă în locul meu.

Tânărul se miră doar o secundă, după care își schimbă expresia feței, părând destul de încântat de faptul că îi cer părere.

— Am văzut că ați deschis pagina la Organza, dar, sincer, eu nu vi l-aș recomanda, mi se pare mai potrivit unei doamne, și nu unei tinere fete. Vă recomand să cumpărați Romance, nu cred că veți regreta o secundă, mă sfătuiește el.

Sunt mulțumită deja de alegerea lui, deși încă nu încercasem parfumul, pe care îl plătesc satisfăcută; de multe ori preferam intuiția cunoașterii bătătorite și analitice, care-mi amintește de Denis. Deschid celofanul ce învelește cutia lucioasă a parfumului și rămân uluită după ce-l adulmec: este chiar parfumul